

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Attack Art, s.r.o.**, se sídlem Cacovická 12, Brno, zastoupený JUDr. Zdeňkem Navrátilem, advokátem PELÍŠEK, NAVRÁTIL & PARTNEŘI, s.r.o., se sídlem Bašty 8, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2015, č.j. 32907/15/5200-11434-707700,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2015, č.j. 32907/15/5200-11434-707700, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání

a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 6.3.2014, č.j. 779732/14/3303-24901-711227, kterým bylo částečně vyhověno odvolání žalobce podanému proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 22.11.2012, č.j. 379049/12/290511711227 Finančního úřadu Brno III (dále jen „správce daně“) tak, že doměřená daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2009 do 31.12.2009 byla změněna z částky 381 000 Kč na částku 270 600 Kč a současně bylo změněno penále na částku 54 120 Kč.

Žalovaný se ztotožnil se závěry správce daně, že žalobce neprokázal, že mu deklarovaní dodavatelé Agatha s.r.o. a TYSEA, družstvo, poskytli plnění v rozsahu vystavených faktur.

Závěry žalovaného a správce daně nyní žalobce napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že již v rámci řízení před prvostupňovým správcem daně předložil hodnověrné důkazní prostředky, jimiž dostatečně prokázal, že sjednané plnění – stavební práce – byly uskutečněny deklarovanými dodavateli Agatha s.r.o. a TYSEA, družstvo. Jednalo se zejména o objednávky, vydané faktury, příjmové a výdajové pokladní doklady. Provedení stavebních prací také bylo v rámci odvolacího řízení potvrzeno i svědeckými výpověďmi investorů (odběratelů žalobce), kteří osvědčili rozsah prací, které žalobce za pomoci českých a ukrajinských subdodavatelů prováděl.

Žalobce jako střední stavební firma využívá k realizaci zakázek subdodavatele, což patří k běžné praxi. Žalobce nedisponuje takovým počtem zaměstnanců, aby byl schopen realizovat veškeré zakázky svépomocí. Se subdodavateli uzavírá převážně ústní smlouvy o provedení dílčích stavebních prací a po realizaci tyto práce subdodavatelům hradí na základě dílčích faktur. Mezi subdodavatele žalobce patřili v roce 2009 i výše uvedené subjekty, jejichž statutárními orgány byli ukrajinští občané a které své smluvní povinnosti plnili prostřednictvím ukrajinských pracovníků.

Žalobce dále namítá, že i z výpovědi stavbyvedoucího A. R. bylo možné dovodit praxi na stavbách žalobce, tedy přítomnost řemeslníků z Ukrajiny i ČR, i identifikaci subdodavatelských firem dle „partii“, za něž mluví předák, případně dle řemesel. Pokud jde o zaplacení za práce v hotovosti, to potvrdil svědek V. Z. Pokud jde o sjednání smluv ústně, to potvrdil svědek M. M.

Z provedených důkazů lze dovodit, že dodavatelé Agatha s.r.o. a TYSEA, družstvo práce provedli a následně žalobci vystavili faktury, které zaplatil v hotovosti, což dokládají příjmové a výdajové doklady. Podle žalobce tudíž žalovaným uváděné nedostatečné prokázání faktické stránky věci neobstojí.

Žalobce dále uvádí, že správci daně poskytl veškerou možnou součinnost a přes značný časový odstup od provedení prací spolupracoval. V této souvislosti poukazuje

na to, že daňová kontrola byla zahájena až v roce 2012, tedy až na samé hranici prekluzivní lhůty. V daném případě byla tato časová prodleva žalobci kladena k tíži, neboť s odstupem času nebylo v jeho silách prokázat ještě jinými důkazy či jiným způsobem faktickou realizaci dodávek pomocí subdodavatelů a zajistit přítomnost osob oprávněných za dodavatele jednat. To se ostatně podle žalobce nepodařilo ani správci daně. Žalobce přitom zdůrazňuje, že řádně vedl evidenci svých subdodavatelů, včetně faktur a dalších dokumentů. Stejně tak nemůže jít k tíži žalobce skutečnost, že Agatha s.r.o. a TYSEA, družstvo jsou pro požadované správce daně nekontaktní.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na své žalobní argumentaci, přičemž akcentoval výsledky svědeckých výpovědí investorů a zdůraznil, že žalovaný neuvedl žádné důvody pro to, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem; z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření předně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené, na nichž setrvává. Zdůrazňuje, že po předložení listinných dokladů žalobcem vznikly správci daně pochybnosti o faktickém vynaložení těchto nákladů, jež měly být uhrazeny na základě faktur od Agatha s.r.o. a TYSEA, družstvo. Své pochybnosti opřené o konkrétní skutečnosti správce daně žalobci přestřel ve výzvě ze dne 5.4.2012, č.j. 131221/12/290933705794. Žalovaný zdůrazňuje, že bylo povinností žalobce zdokumentovat svoji podnikatelskou činnost tak, aby byl schopen provedení stavebních prací právě deklarovanými dodavateli doložit, což se mu v daném případě nepodařilo.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb. /dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu

daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena judikaturou správních soudů, z níž vyplývá, že dokazování v průběhu daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí; neunesení důkazního břemena daňovým subjektem neznamená, že správce daně má povinnost relevantní důkazy sám vyhledávat. Pravidlo, že v daňovém řízení spočívá důkazní břemeno na daňovém subjektu, platí s výjimkou obsaženou v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, kdy je správce daně povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Dokáže-li správce daně v tomto smyslu prokázat takovéto nesrovnalosti, unesl svoje důkazní břemeno a to se přeneso opět na daňový subjekt. Zároveň platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzuje jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Správci daně zároveň žádná pravidla nestanoví důkazní sílu jednotlivých důkazních prostředků, přičemž závěry dokazování musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky a úvaha správce daně musí být přezkoumatelným způsobem vyjádřena.

V této souvislosti lze odkázat například na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2006, č.j. 5 Afs 40/2005-72, podle nichž „...*pro posouzení, zda jsou výdaje (náklady) daňově uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem, nelze však opomíjet i další podmínku stanovenou v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tj. průkaz o tom, že výdaj byl skutečně vynaložen. Ani doklady vystavené právně existujícím subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo...*“ (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2008, č.j. 7 Afs 18/2008-48, či ze dne 26.10.2007, č.j. 8 Afs 106/2006-58).

V posuzovaném případě byl tedy žalobce povinen prokázat, že jím uváděné výdaje za provedení stavebních prací skutečně vynaložil, a to v tvrzené výši a za práce od deklarovaných dodavatelů, kteří mu je v roce 2009 vyfakturovali. Pokud jde o deklarovaného dodavatele Agatha s.r.o. (faktura č. 14.2009 ze dne 15.5.2009 na částku 256 400 Kč, faktura č. 21.2009 ze dne 27.8.2009 na částku 284 500 Kč a faktura č. 37.2009 ze dne 15.12.2009 na částku 198 400 Kč), ten měl pro žalobce provést práce na stavbách Jiříkovice pro odběratele K., Kamenný vrch – Tyršova pro odběratelku Š. a J. pro odběratele S. Pokud jde o deklarovaného dodavatele TYSEA, družstvo (faktura č. 41.2009 ze dne 20.4.2009 na částku 178 200 Kč, faktura č. 47.2009 ze dne 18.7.2009 na částku 242 500 Kč a faktura č. 52.2009 ze dne 28.11.2009 na částku 193 300 Kč), ten měl pro žalobce provést práce na stavbách Soběšická pro odběratele R., Kamenný vrch Tyršova pro odběratelku Š. a Žlíbek pro odběratele B.

Napadá-li žalobce závěr správce daně a žalovaného, že své důkazní břemeno v tomto ohledu neunesl, nemůže být s touto argumentací úspěšný z níže uvedených důvodů.

Pokud jde o stavební práce od uvedených dvou deklarovaných dodavatelů, tak o tom, že žalobce předložil formálně bezvadné doklady a že výše uvedené stavby byly realizovány, sporu není, což ostatně doložily i svědecké výpovědi investorů. Správce daně a žalovaný ostatně ani nevyvraceli tvrzení žalobce uplatněná jak v řízení před správním orgánem, tak v podané žalobě, tj. že na stavbě pracovali i dělníci z Ukrajiny, že pracovali v partiích, za které vždy vystupoval jeden z nich.

V této souvislosti je nutné zdůraznit, že daňový subjekt musí v případě pochybností správce daně prokázat konkrétní okolnosti vztahující se ke konkrétnímu obchodnímu případu a je jeho povinností vyvrátit všechny pochybnosti, které v souvislosti s tímto obchodním případem vznikly. Daňový subjekt musí být schopen popsat průběh obchodního případu, na jehož základě náklady uplatňuje, bez jakýchkoli podezřelých nejasností či trhlin, a to ve vztahu k subjektu, který službu poskytl (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2015, č.j. 9 Afs 233/2014-26, a ze dne 9.12.2015, č.j. 3 Afs 163/2015-63).

Pokud tedy žalobce uplatnil jako daňově uznatelný náklad výdaj za stavební práce provedené Agatha s.r.o. a TYSEA, družstvo, byl povinen prokázat, že právě tyto deklarované dodavatele, a nikoli pouze „ukrajinští dělníci“ mu vyfakturované práce poskytli. K tomu však žalobce doložil pouze předmětné faktury, objednávky, které vystavil, které však nejsou dodavateli potvrzeny, rozpis nákladů za stavební práce provedené v roce 2009 dle subdodavatelů členěný na dílčí stavební zakázky, faktury vystavené žalobcem pro odběratele – investory a výpisy z obchodního rejstříku pro Agatha s.r.o. a TYSEA, družstvo.

Správce daně zpochybnil tvrzení žalobce nedoložením dostatečných dokladů potvrzujících uskutečnění zakázek deklarovanými dodavateli, nedohledatelností

statutárních orgánů deklarovaných dodavatelů, z nichž pokud jde o TYSEA, družstvo, správce daně zjistil, že ke dni 8.3.2012 byl proveden výmaz předsedy družstva V. K. a ke dni 3.8.2015 bylo TYSEA, družstvo, v likvidaci, vymazáno z obchodního rejstříku. Správce daně dále zjistil, že přestože na fakturách od tohoto dodavatele bylo uvedeno „...*nejsme plátcí DPH*“, bylo TYSEA, družstvo, registrováno k DPH od 8.7.2008 do 11.6.2010.

Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce stejně jako stavbyvedoucí A. R. po celou dobu řízení nepředložili stavební deník vedený v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, jehož povinnou součástí je identifikace poddodavatelů a denní záznamy obsahující jména a příjmení osob pracujících na staveništi.

Pokud jde o vyjádření žalobce, v rámci ústního jednání jednatel žalobce správci daně sdělil, že „klukům“ dával peníze na stavbě nebo v kanceláři a že „lidi“ z těchto dvou firem dělali průběžně, takže dostávali zaplacení v hotovosti po odpracovaných úsecích. Spolupráci popsal tak, že „lidi“ nějakou dobu dělali, pak vystavili fakturu a žalobce ji v hotovosti proplatil. Dále uvedl, že předmětné dodavatele většinou kontaktoval telefonicky. Práce prováděné deklarovanými dodavateli žalobce nijak zvlášť ve stavebním deníku neevidoval, práci kontroloval se stavbyvedoucím. Ani z vyjádření žalobce v průběhu daňového řízení tedy nelze dovodit jednoznačný a srozumitelný skutkový příběh ohledně toho, jak si subdodávky díla od Agatha s.r.o. a TYSEA, družstvo objednal a s kým za tyto dodavatele jednal, aby mohlo být najisto postaveno, že smluvní stranou, která subdodávky zajišťovala a která je účtovala (a které pak bylo placeno), byly Agatha s.r.o. a TYSEA, družstvo.

Pokud jde o předestření kroků při provádění plateb v hotovosti, pak uvedl-li žalobce, že datum vystavení faktury víceméně odpovídalo datu proplacení faktury, tak příjmové pokladní doklady dodavatele sice odpovídají datu vystavení faktury, ale datumově předchází výdajové pokladní doklady žalobce zahrnuté v pokladní knize a účetnictví, kterými měly být faktury proplaceny, což je vzhledem k deklarovanému postupu nelogické. Stejně tak pokud žalobce uváděl, že lidé od deklarovaných dodavatelů dostávali zaplacení po odpracovaných úsecích, tak výdajové pokladní doklady svědčí podle žalovaného o tom, že úhrady probíhaly až po vystavení konečné faktury dodavatelem. Výdajové pokladní doklady byly navíc vystaveny na jméno jednatele žalobce, nikoli na osobu fakticky přebírající hotovost za dodavatele, a chyběl na nich podpis příjemce hotovosti.

Ani obsah svědeckých výpovědí stavbyvedoucího či investorů nijak nepotvrdil tu skutečnost, že to byli právě pracovníci deklarovaných dodavatelů, kteří práce pro žalobce provedli. Výsledky investorů i stavbyvedoucího nepřinesly k věci nic podstatného, mimo sdělení, že práce byly řádně provedeny a že na stavbách pracovali i ukrajinští dělníci. Svědci shodně uváděli, že ukrajinské pracovníky považovali za zaměstnance žalobce, k otázce možných subdodavatelů neuvedli nic nebo se nechtěli

vyjádřit, případně uvedli, že je tyto detaily provedení díla nezajímaly. Někteří si vzpomněli na stavbyvedoucího R., svědkyně Ing. Š. si vzpomněla, že jeden z ukrajinských pracovníků se jmenoval V. Svědecké výpovědi tedy neobsahují nic o detailech a způsobu sjednání, plnění a předání díla žalobci konkrétními dodavateli, ani případně o zaplacení žalobcem zástupcům právě těchto dodavatelů.

Pokud jde o stavbyvedoucího A. R., ten v rámci své svědecké výpovědi ze dne 1.2.2013 a ze dne 25.8.2014 uvedl, že na stavbách pracovali jak zaměstnanci žalobce, tak ucelené party ukrajinských dělníků, za které odpovídal tzv. parťák. Stavbyvedoucí si jména stavebních dělníků nepamatoval, vzpomněl si pouze na některé přezdívky. Jména jako Y. K. a V. K. či Agatha s.r.o. a TYSEA, družstvo, stavbyvedoucímu nebyla známa.

Zdejšímu soudu se jeví jako velmi nepravděpodobné, že by ani stavbyvedoucí nebyl schopen např. po nahlédnutí do stavebního deníku u žalobce vybavit si subdodavatele díla, za jehož provedení fakticky zodpovídal.

Odvolával-li se dále žalobce v žalobě na výpověď svědka V. Z. a M. M., tak z jejich výpovědí vyplynulo pouze to, že pro žalobce na stavbách pracovali, že práci sjednávali s jednatelem žalobce Ing. H., přičemž svědek M. přijímal od žalobce peníze v hotovosti a také vystavoval za provedené práce faktury. Svědek Z. uvedl, že na základě smlouvy na práce je pro žalobce provedl, přičemž k dotazu správce daně uvedl, že pracoval sám. Jakmile práci provedl, vystavil fakturu a dostal zaplacení v hotovosti. K údajným subdodavatelům Agatha s.r.o. a TYSEA, družstvo ani neuvedli tito svědci nic.

Přestože žalobce neuplatnil důkazní návrh na výslech osob, s nimiž za deklarované dodavatele jednal, ani tyto osoby nijak nespecifikoval, správce daně se pokusil předvolat jako svědky statutární orgány deklarovaných dodavatelů Y. K. a V. K. Z odpovědí na dožádání (č.j. 1117981/13/3003-05404-705794 a č.j. 1622592/1/3012-05400-704729) nevyplývalo nic, na základě čeho by se daly uvedené osoby dohledat a případně předvolat k výslechu jako svědci. Zdejší soud tak má za to, že i nad rámec důkazních návrhů žalobce se správce daně pokusil zjistit skutkový stav a ověřit plnění zakázek u deklarovaných dodavatelů. V této souvislosti není důvodná námitka, že správce daně kladl nekontaktnost dodavatelů žalobci k tíži; žalobce byl povinen vlastními důkazními prostředky prokázat, že zaplacené práce provedli právě Agatha s.r.o. a TYSEA, družstvo, a pokud se zástupce těchto dodavatelů nepodařilo dohledat, tak tato skutečnost k unesení důkazního břemena žalobce sice nepřispěla, nicméně ani žalobce sám se unesení svého důkazního břemena řádně nezhostil.

Správce daně a žalovaný tedy na základě hodnocení všech důkazů dospěli ke správnému závěru, že žalobce svá tvrzení o přijetí stavebních prací právě od Agatha s.r.o. a TYSEA, družstvo neprokázal.

Argumentoval-li žalobce u jednání dále tak, že veškeré zaplacené práce byly také řádně provedeny, tak pokud jde o prokázání uskutečnění plnění deklarovaným

subjektem z pohledu daně z příjmů, k tomu z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „[p]okud daňový subjekt jednoznačně prokáže, že deklarovaný výdaj skutečně nastal, byť za jiných okolností, nežli je uvedeno na daňovém dokladu, je možné jej v souladu se zásadou materiální pravdy uznat za výdaj vynaložený v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Je však nutno si uvědomit, že se jedná o situaci krajní, kdy standardní zákonem předpokládaný způsob uplatnění výdaje nebyl daňovým subjektem dodržen. Pokud chce eliminovat důsledky svého pochybení, musí vynaložení výdaje prokázat jednoznačným, transparentním způsobem, tedy uvést a dokázat veškeré skutečné okolnosti týkající se předmětného výdaje, které budou v souladu s ostatními zjištěnými údaji a budou vytvářet přehledný a důvěryhodný obraz o celé transakci. Součástí takového objasnění skutečného stavu věci je i logické vysvětlení, z jakých důvodů došlo k mylnému uvedení některé z podstatných náležitostí účetního dokladu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2007, č.j. 9 Afs 30/2007-73, dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2011, č.j. 1 Afs 37/2011-68).

Pokud žalobce namítal, že s odstupem času několika let nebyl schopen dohledat víc důkazních prostředků k realizovaným zakázkám, tak taková argumentace nemůže mít vliv závěry správce daně a žalovaného ohledně pochybností týkajících se realizace předmětných zakázek uvedenými dodavateli. Zdejší soud se nadto ztotožňuje s postupem správce daně, pokud žalobce vyzval k doložení dalších důkazních prostředků, než které předložil při daňové kontrole. S ohledem na skutečnost, že daňový subjekt tíží důkazní břemeno pokud jde o uplatňované výdaje, musí být schopen po dobu prekluzivní lhůty ke stanovení daně předložit takové důkazní prostředky, jimiž uznatelnost uplatněných nákladů doloží. V tomto ohledu je bez významu, že daňová kontrola byla zahájena ke konci prekluzivní lhůty ke stanovení daňové povinnosti. Navíc požadavky správce daně na předložení dalších důkazních prostředků, např. zakázkových či objednávkových listů, fotodokumentace, soupisu provedených prací, předávacích protokolů mezi žalobcem a subdodavatelem, či stavebního deníku, se nejeví zdejšímu soudu nijak přemrštěné či šikanózní, a to obzvláště v situaci, kdy žalobce hradil realizované práce deklarovaným dodavatelům v hotovosti. Navíc, jak již bylo výše uvedeno, žalobce nadto v průběhu řízení ani konkrétně nepopsal, jak se s deklarovanými dodavateli zkontaktoval, jak a s kým byly dohodnuty detaily zakázek, kdy mu deklarovaní dodavatelé dílo předali a komu za dodavatele za něj zaplatil. U jednání zdejšího soudu sice žalobce uvedl, že se většinou telefonicky nebo přímo ústně na místě ukrajinští pracovníci přihlásili o práci, že vystupovali v partách, s jejichž předáky jednal, a o tom, „pod jakou firmou“ jednají, neměl pochybnosti, nicméně takové vysvětlení se dá vztáhnout prakticky na jakéhokoli pracovníka či dodavatele, především však nepotvrzuje to, že by smluvní stranou, která subdodávky zajišťovala a která je účtovala (a které pak bylo placeno), byly Agatha s.r.o. a TYSEA, družstvo.

Transparentní a přesvědčivá argumentace ve vztahu k subjektům, kterým žalobce v hotovosti za práce zaplatil celkem 1 353 300 Kč (dle správcem daně neuznaných faktur) tedy v průběhu řízení předestřena nebyla. Namítal-li žalobce, že důkazní prostředky týkající se provádění díla subdodavatelí za pomoci ukrajinských pracovníků pro něj bylo obtížné obstarat a uchovat a že při druhu a rozsahu jeho činnosti je prakticky nemožné to zvládnout, tak sice žalobce správci daně výše vyjmenované doklady předložit nemusel, vystavil se tím však riziku spočívajícímu v neunesení svého důkazního břemena.

Žalobce tedy neprokázal, že by došlo k faktickému uskutečnění stavebních prací deklarovanými dodavateli, jak tvrdil, a částky dle faktur vystavených těmito dodavateli tak nemohly být uplatněny jako daňově účinný náklad bezprostředně související s výnosy žalobce dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. listopadu 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu